

Випуск № 18 (1 серпня)

Вінниця – Львів – 2016 р.

ПЕРЕДМОВА

Електронна збірка видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». У 18 номері збірки ти зможеш поринути в світ, де люди, мандруючи світом, виплутуються з різних пригод за допомогою свого розуму, своїй кмітливості та винахідливості. В цьому світі звірі та предмети розмовляють, а люди володіють чудотворною силою. Мандруй захоплюючим світом казок разом з нами – пізнавай лише найкраще!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

ПРОЕКТ «ДЕРЕВО КАЗОК»

(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – головна адреса ел. пошти.

Приєднуйтесь до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

ПРОЕКТ «КАЗКА»

(<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – **Тарас Амброз**.

ЗМІСТ:

Озеро Гандзіррі (<i>італійська казка</i>)	3
Нещасний випадок (<i>Юлія Костюк</i>)	5
«Гей, заведи коня!» (<i>італійська казка</i>)	6
Несподівана зустріч (<i>Юлія Костюк</i>)	7
Зайчики (<i>білоруська казка</i>)	9
Феєчка та бджоленя (<i>Юлія Куцай</i>)	10
Три амулети (<i>японська казка</i>)	12
Як вовк царем звірів хотів стати (<i>Олександра Василенко</i>) ..	14
Журавлів гаманець (<i>білоруська казка</i>)	17
Чарівна старість (<i>Юлія Костюк</i>)	25
Лісова бабуся (<i>брати Грімм</i>)	26
Про нечемного вовка та вихованого вола (<i>Олександра Василенко</i>)	29
Русалка в ставі (<i>брати Грімм</i>)	30
Забута історія (<i>Юлія Костюк</i>)	36
Цзун-Довгий День (<i>китайська казка</i>)	38
Маленькі подаруночки (<i>Юлія Костюк</i>)	41

Озеро Гандзіррі

З аїхав колись до Мессіни один багатій, такий багатий, що й сам як слід не знав, скільки в нього тих багатств. Вийшов він одного разу погуляти до озера Гандзіррі, поглянув на нього і дуже його вповодбав. А в багачів такий звичай: коли їм що сподобалось, вони неодмінно захочуть зробити його своєю власністю. Тож купець насамперед запитав у людей:

– Чиє це озеро?

– Королеве, – відповіли йому.

Багатій, не довго думаючи, подався до короля.

– Ваша величносте, чи не продасте ви мені озеро Гандзіррі? – спитав він.

– Чом би й не продати, – відповів король, якому саме дуже треба було грошей.

– Скільки ж ви за нього схочете? – запитав багатій.

– Я багато не візьму. Вистеліть дно Гандзіррі золотими монетами.

А тоді поділимося – монети мої, озеро – ваше.

– Згода! – вигукнув зопалу багатій.

Побачивши, що покупець, не торгуючись, погодився на таку велику ціну, король злякався, чи не дешево заправив. Тому він квапливо додав:

– Але моя умова така: монети на дні озера мають стояти рубя.

– Е, ні, ваша королівська величносте, це вже занадто дорого. Нехай монети в озері лежать, а не стоять рубя.

– Ні, тільки рубя! – затявся король.

Та багатій і собі не поступався.

Довгенько вони ще торгувались того вечора, але так і не сторгувались. Та коли багач побачив схід сонця над озером Гандзіррі, він мерщій пішов до короля.

– Я згоден, ваша королівська величносте. Нехай буде по-вашому.

Уже на другий день багатій заходився звозити монети до озера. Сто мулів, кожен з двома мішками через спину, двадцять днів поспіль уранці привозили до озера монети, а ввечері впорожні верталися

назад. І на березі вирости цілі гори золотих монет. На двадцять перший день монетами почали встеляти дно озера.

Сам король наглядав, щоб кожна монету ставили тільки рубя і щільно одну біля одної. Золоті гори на березі швидко танули, а дно озера ставало дедалі більше схожим на луску золотої риби.

Але сталося так, що в останній день, в останню годину і в найостаннішу хвилину, коли багатій уже вважав озеро Гандзіррі своїм, виявилось, що йому не вистачає однієї монети.

– Ну, це дрібнички, – сказав багатій. – Що там одна-єдина монетка – аж нічого!

– Як то – нічого?! – вигукнув король. – Ви що, гадаєте, я дурно віддам таке пречудове озеро? Додайте ще одну монету!

Але в багатія, правду сказати, від усього його величезного багатства таки не зосталося більш нічогісінько. Одначе він не хотів зізнатись у цьому королю.

– Не пожену ж я додому весь караван мулів по якусь одну монетку? – викручувався багатій. – Але коли ви вже так наполягаєте, то позичте мені цю монету.

Та в короля теж не залишилося навіть найменшої золотої монетки. Бали й маскаради, дорогі подарунки двірським дамам уцент спустошили державну скарбницю. У ній аж гуло, як у порожньому барабані. Але як же було королю признаватись у цьому багачеві? Тому він з удаваною погордою сказав:

– Не забувайте, що я король, а не якийсь там міняйло, і тому не даю в борг. Коли хто не має грошей, то хай не купує озера Гандзіррі!

Багатія це страшенно розгнівило, і він крикнув:

– Коли так, то не треба мені вашого озера Гандзіррі! За таку ціну я можу купити не якесь там озеро, а ціле море!

І він спересердя наказав витягати з дна озера всі золоті монети і знову навантажувати їх на мулів.

Отак-то король з багатієм не зійшлись у ціні.

Кажуть, що кожен із них ще й досі про це жалкує.

Автор: італійська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/ozero-gandzirri-italijska-kazka.html>

Нещасний випадок

Це сталося під вечір. У сутінковій млі ми з Крістен йшли на Північ. Було прохолодно, але поблизу не знаходилося жодного місця, аби зупинитись та перепочити. Ми вирішили продовжувати нашу дорогу, доки його не знайдемо. Вийшовши на міжмістове шосе, я змарнів ще більше. Виглядало так, що до найближчого міста дуже далеко. Це розуміла і Крістен, проте вона мовчала, ніби не хотіла мене розчарувати чи засмучувати. Або не хотіла порушувати тишу. В ній було щось таке потаємне, це відчував і я. Ми далі йшли мовчки. Впевнені у своїй безпеці, ми крокували просто посередині шосе. Машин ніде не було видно. На жаль, нам так лише здалося. Не пройшло й п'яти хвилин, як я почув гучний звук двигуна. Я одразу ж кинувся до Крістен, але було надто пізно. Машина проїхала повз нас. Я відчув дикий страх. Страх не за себе, а за Крістен, яку так оберігав весь цей час.

Далі нічого не пам'ятаю. Просто темнота. Я був в цьому мороці дуже довго. Навіть будучи непритомним це відчувається. А потім я бачив сон. Кота кликала мене до себе. Я ловив її рухи і вже хотів піти за нею, проте почувши звідкись плач, кинувся у іншу сторону. Підбігаючи до нього все ближче і ближче я міг розчутити чий він був. Він належав Крістен. Я біг до нього, а в очі світило біле світло. Воно засліплювало, а я далі мчав на нього, що у мене було духу і... врешті прокинувся.

Я лежав у траві. Очевидно біля того шосе. Озирнувшись довкола себе, я побачив Крістен. Вона сиділа біля мене і стривожено дивилась прямо мені у вічі. Мабуть, вона подумала, що я помираю. Одразу у голові постали картини вчорашнього вечора. Сутінки, шосе, тиша, звук двигуна, машина... Картинки швидко змінювали одна одну. Крістен! Як вона врятувалась?

Ми обоє опинились поміж колесами машини, тому залишились неушкоджені – мовби прочитала мої думки Крістен. – Але тебе щось вдарило. Я не розуміюсь у техніці..

– Як і я. – додав я, трохи перебиваючи.

- Так, – усміхнулась вона – як і всі коти. Та щось тебе все-таки зачепило і ти втратив свідомість. Ти нормально себе почуваєш?
- Цілком здоровий. Зараз от підіймусь і підемо далі.
- Але вже осторонь дороги. – засміялася Крістен.
- Точно. – підтакнув я також сміючись.

Того дня все обійшлося і всі залишились цілими та неушкодженими. А урок я отримав на все подальше життя: треба бути обачнішим! І не робити, а потім думати, а навпаки – думати, а потім робити. Ми рушили далі.

Автор: Юлія Костюк.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/julia-kostiuk/neshhasniy-vipadok.html>

«Гей, заведи коня!»

А тепер послушайте, діти, ще й таку бувальщину. Одружився візник Петруччо, привів по весіллю молоду дружину до своєї господи та й каже:

– Тепер ми з тобою, Розіно, житимемо на славу! Я працюватиму, а ти господарюватимеш удома. Роботи я не боюсь – з досвітку до ночі поганятиму коня, як буде треба. Та коли вже я приїду додому – то край! Тут усе робиш ти. Тільки-но під'їду возом до воріт і гукну: «Гей, заведи коня!» – щоб ти негайно вибігала з хати.

– Отакої! – сказала Розіна. – Чого б це я з конем водилася?

– А ти ж як думала? Його ж треба розпрягти, нагодувати, напоїти! Отож тільки-но я гукну: «Гей, заведи коня!», щоб ти...

– І не доторкнися до твого коня! – відповіла йому Розіна. – Не того мене вчили батько й мати.

– Дарма, – вів своєї Петруччо. – Я тебе всьому навчу. Заведеш коня у двір...

– Не заведу! – відрубала Розіна.

– Як-то не заведеш, коли я гукну: «Гей, заведи!..»

– Ти гукнеш, а я візьму та й не вийду.

– Слухай, Розіно, не гніви мене, краще заведи коня!

– Не заведу! – вперто відказала Розіна.

Тут Петруччо вже не втерпів та як крикне:

– Заведи, кажу!

– Не заведу!

– Не заведеш?

– Не заведу!

На крик збіглися сусіди й заходилися розпитувати молодят:

– Що тут у вас діється? Чого ви сваритесь?

Петруччо й розповідає:

– Та ось дружина не хоче мені допомагати. Я кажу їй: «Заведи коня», а вона: «Не заведу»...

– Як вам не соромно через таке сваритись! – озвався старий Джузеппе.– Коли вона не хоче завести, то дайте я вам заведу того коня. Де він у вас?

– Та, бачите,– затнувся Петруччо.– Коня в нас поки що нема. Я лише збираюся його купити.

Автор: італійська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/gej-zavedi-konja-italijska-kazka.html>

Несподівана зустріч

Після того, як я зустрів їжака, мені довелося познайомитись зі ще деким. Зараз я вам все розкажу.

Була темна ніч. Я тоді був дуже втомленим після дороги і зупинився на ніч у якомусь парку. Це була лісова територія, але з протоптаними стежками для людей. Мені там було дуже затишно і спокійно. Перед сном я вирішив прогулятися парком і оглянути всю територію. Я навіть захотів зупинитися у цьому лісочку на декілька днів. Все рівно нікуди не поспішав, а там було так красиво! Як мінімум, я хотів поглянути на парк при сонячному світлі. «Якщо в темноті так красиво, то під золотими проміннячками, мабуть, і очей не відведеш.» – думав я. От так я блукав парком, милуючись його красою, як доля знову кинула мене в обійми пригод.

Я почув шурхіт на одному із дерев. Щось стукотіло. Ніколи раніше я не чув такого монотонного стукоту. Підійшовши ближче, я вдивився у

зелень дерева, намагаючись побачити щось чи когось. Помітив я маленьку пташку, дзьоб якої знаходився у стовбурі. Я здивувався. «Що робить цей дивак?» – саме пролетіло у моїй голові.

– Ти хто? – врешті не витримав я, після хвилинного спостереження.

Птах нарешті звернув на мене увагу. Він оглянувся довкола, а потім, коли зрозумів, що до нього заговорили знизу, подивився прямісінько на мене.

– Я Геттест. – сказав він, а потім гордовито додав – Чорний дятел.

– А я кіт. – засміявшись додав – Я чорний кіт. А звать мене Онікс.

– Ти чого насміхаєшся? Я не чорний за кольором, а чорний за своїм видом. Є просто дятли, а є такі як я – чорні.

– Ну вибач, просто я ніколи не чув про чорних дятлів. – я пожалів про сказане. Це було не ввічливо з моєї сторони. Вирішивши загладити свою провину я запитав:

– А що ти там робиш?

– Шукаю поживу. – діловито відповів чорний дятел.

Це здивувало мене.

– Їжу у стовбурі?

– Так. Це така «дятлова охота», як ми це називаємо.

– А я ніколи не чув про таке. Розкажи мені про свою дятлову охоту.

– зацікавлено попросив я.

– Дзьобом я пробиваю у корі дерева дірочку, в тому місці, де сидить який-небудь жучок. Розумієш, мій язик набагато довший за твій. Він з гострими шипиками, на який як на виделку я нанизую здобич.

– Так цікаво! – вигукнув я. Вперше чую про подібне полювання!

– Нічого цікавого. Звична річ, як про мене. Та й не до тебе мені зараз, Оніксе. – я побачив, як Геттест похнюпився.

– У тебе щось трапилось?

– Трапилось. Але тобі що до того? Ти кіт, ми – дятли не товаришуємо з котами.

– Але я допоможу тобі, чим зможу. – запевняв я. Дійсно, дятел так сподобався мені, що я хотів йому допомогти.

– Справді? Ну тоді слухай, Оніксе. – сказав він.

Я побачив, що йому дуже боляче почати розповідь, і він не може знайти необхідних слів, тому не наполягав і чекав коли він збереться з думками. А потім, коли Геттест був готовий, він почав свою історію, яку я вам зараз розкажу.

Автор: Юлія Костюк.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/julia-kostiuk/nespodivana-zustrich.html>

Зайчики

Іли два зайчики в ліску під берізкою, гріються на сонечку і розмовляють.

А в ліску так гарно!.. Мушки гудуть, одна за одною ганяються, крильцями видзвонюють, ніби сміються. А там дрізд посвистує, хлопчика Пилипка передражняє:

– Пюліп! Пюліп!

А Пилипко по вереску з кошиком ходить, на боровики задивляється. Ще далі зозуля кує.

Ну так світло, тепло, весело!

Та невесело зайчикам, невесела в них розмова.

– Ой, яка гірка доленька наша! – каже один зайчик. – Бійся щодня, тремти щогодини, усе прислухайся, чи не ходить ворог твій близько.

– А скільки в нас ворогів! Хто тільки не кривдить нас, бідних зайчиків! Кривдять нас люди, кривдять звірі; навіть птахи-хижаки – шуліки, сови, пугачі – і ті нас, зайчиків, зневажають.

– І як боронитися нам від лютих наших ворогів? Чим рятуватися? Одна тільки надія на наші ніжки: вибавлять з біди – наше щастя, а не вибавлять – пропала наша шкурка!

І гірко заплакали зайчики.

Плачуть і сльози лапками втирають.

– Хіба ж можна жити нам на світі? – каже другий зайчик. – Ніхто не боїться нас, ну, зовсім ніхто!.. Мабуть, підемо та у воду кинемось!

Наплакалися, нагорювалися бідні зайчики і пішли до озера топитися з горя. Прийшли до озера, зупинилися, попрощалися. До самого берега підійшли, щоб у воду кинутись, аж бачать – стриб жаба на купину: побачила зайчика і злякалася.

– Еге, – каже один зайчик, – є ж на світі створіння, що й нас бояться. Мабуть, їм ще важче на світі жити.

Глянули зайчики один на одного й побігли назад у лісок.

Автор: білоруська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zaichiki-biloruska-kazka.html>

Феєчка та бджолена

Одного квітневого ранку маленька феєчка стомлено примостилася на тоненькій травинці. Фею боліли ніжки та прозорі крильця. Росинка, так звали фею, кожного дня у передранковій тиші перевіряла чи всі крапельки роси на своїх місцях, адже з першими промінчиками сонця роса повинна сяяти діамантовим блиском! Феєчка облітала кожную квітку, зазірала під кожен листочок своєї галявини, а потім, коли справа була закінчена, засинала в одній з квіток. Піклування про свою домівку приносило Росинці ні з чим не зрівнянне задоволення.

Враз з дальнього краю галявини почулося тихеньке дзижчання, яке щомиті гучнішало. Росинка одразу впізнала свого найкращого друга – маленьке Бджолена. Феєчка ледь не забула, що сьогодні вони вирушають у подорож на галявину, де, за словами Бджоленяти, росли надзвичайної краси квіти, такі, яких Росинка ще ніколи не бачила!

Бджоленятко зробило кілька кіл над феєю, а потім радісно вигукнуло:

– Подружко-Росинко, вирушаймо на Галявину Квітів!

Феєчка спробувала розправити свої крильця, але вони лише ледь затремтіли.

– Пробач, друже. – сумно промовила Росинка, – але в мене немає сил літати. Я надто стомилася... – На її очах з'явилися великі сльозинки: фея дуже хотіла побачити чудові квіти, але більше вона шкодувала, бо підвела найкращого друга, який так хотів показати їй дивовижу.

– Феєчко, не плач, будь ласка! Сідай мені на спину і я донесу тебе на галявину!

Фея лише гірко посміхнулася:

– Але ж твої крильця ще дуже слабкі!

– Коли моєму другу потрібна допомога – я завжди сильний! – відповіло сміливе Бджоленя.

Отож Росинка сіла Бджоленяті на спину і вони полетіли на незвичайну галявину.

Феєчка найбільше за все любила квіти, а вони любили її, частуючи Росинку найсмачнішим нектаром.

Коли Бджоленятко з феєчкою дісталися галявини – Росинка не змогла повірити своїм очам: великі і маленькі, золотаві, пурпурні, небесно-блакитні, помаранчеві квіти рясніли навкруги! Над ними літали метелики з фантастичними візерунками на крильцях і полохливі бабки. Звідусіль лунало цвіркотання коників і казкові співи птахів.

Цілісінький день Росинка мандрувала від квітки до квітки, розмовляла з кожною, просила гусінь-шкідницю не псувати ніжних квіткових пелюсточок. Бджоленя гралося у наздоганялки з метеликами і у хованки з кониками. Лише коли сонце почало хилитися на захід, Росинка зазбиралася на рідну галявину.

– Росинко, залишся з нами! – загомоніли чарівні квіти. – Ще ніхто не був до нас настільки лагідним та дбайливим!

– Живи на нашій галявині! – зацвіркотали коники і метелики згідно закивали голівками.

– Я даватиму тобі найсолодший нектар і ти відпочиватимеш на найніжніших моїх пелюстках! – обізвалася Золотава Квітка.

Феєчка посміхнулася і обвела дивовижну місцину поглядом.

– Пробачте, друзі, але на мене чекає мій дім – моя галявина, яка помре без турботи, та й я не зможу існувати без неї. Нехай там немає

настільки прекрасних квітів і дружніх мешканців – я дуже ціную свій рідний куточок.

– Ти дуже мудра фея. – сказала Блакитна Лілея. – Твоїй галявині дуже пощастило з такою помічницею! Ми завжди раді тебе бачити серед нас, тому прилітай до нас частіше зі своїм другом!

Росинка щиро подякувала своїм новим друзям за теплий прийом і з жалем покинула Галявину Квітів разом з Бджоленятком.

Ледь друзі дісталися свого дому, Росинка знесилено опустилася на невеличку ромашку і через мить вже спала таким міцним сном, яким можуть спати лише феї. Їй снилось, наче весь ліс перетворився на яскраву галявину квітів, і сама вона була неймовірною квіткою з сотнею різнобарвних пелюсток, а довкола кружляли такі гарні метелики...

Автор: Юлія Куцай.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/juliya-kutsaj/fejehka-ta-bdzholenya.html>

Три амулети

Давно колись при одному гірському храмі жили священик із послухником.

Як настала осінь, за кожним подмухом вітру з каштанів у лісі біля храму падали плоди й гупали об землю. Послушник дуже любив каштани, тож попросив священика:

– Отче, пустіть мене, будь ласка, в ліс по каштани.

– Не можна. Там живе страшна відьма, – відповів священик.

Проте послухник наполягав на своєму, і священик дав йому три амулети й сказав:

– Коли вже тобі так забаглося тих каштанів, то візьми ось це. Як опинишся у скрутті, то кидатимеш по одному.

Послушник подався в ліс збирати каштани. Ох і було там цікаво: дмухне вітер, і каштани градом сиплються на землю. Послушник збирав їх з таким запалом, що й не помітив, як забрів у гущавину.

Опам'ятався тоді, коли стемніло. Та от біда – не міг знайти дороги додому.

«Що ж мені робити?» – подумав послушник. Аж тут побачив – попереду блимає вогник. Послушник полегшено зітхнув і пішов на нього. Незабаром опинився перед гарним будинком.

– Будь ласка, пустіть мене переночувати. Я заблукав, – постукавши, мовив послушник.

На порозі з'явилася бабуся з дбайливо заплетеним волоссям і пофарбованими начорно зубами.

– Ну що ж, заходь, – сказала бабуся і провела послушника до вогнища.

Потім щедро почастувала його печеними і вареними каштанами, а коли він почав куняти, вклала спати.

Серед ночі послушника розбудили якесь рипіння й булькіт.

«Що це за звуки?» – подумав він. Підійшов до дверей сусідньої кімнати, дивиться – над вогнищем у казані кипить вода, а поряд відьма гострить сікача. Її сиві коси розпатлались, а з рота, розтягнутого по самісінькі вуха, раз по раз витикався червоний язик.

«Оце знайшов собі нічліг! Як не втечу, вона мене з'їсть», – жажнувшись, подумав послушник і хотів був прокрастися на задвір'я, але відьма його помітила.

– Ти куди, хлопче?

– Та треба мені вийти, – пробелькотів послушник.

– Я тебе прив'яжу – щоб не втік.

Відьма відпустила послушника лише тоді, коли обв'язала його мотузкою; другий кінець мотузки тримала в руках.

Надворі хлопець розв'язав мотузку, прив'язав до неї амулет і звелів йому:

– Відповідай замість мене!

– Хлопче, ти скоро повернешся? – вряди-годи питала відьма.

– Почекайте ще трохи! – відповідав амулет.

Нарешті відьмі увірвався терпець, і вона визирнула з дверей.

– От капосний хлопчисько!

Відьма поламала амулет і, розлючена, кинулась наздоганяти послушника.

Той біг щодуху, а коли озирнувся, то побачив – відьма наступає йому на п'яти.

Послушник вийняв другий амулет, звелів йому: «Стань широкою річкою!» – і кинув позад себе.

Тієї ж миті між ним і відьмою утворилася річка.

– От капосний хлопчисько!

Відьма стрибнула у воду і попливла.

Послушник мчав як навіжений, та невдовзі відьма знову його наздогнала.

Послушник вийняв останній амулет, наказав йому стати піщаною горою і кинув позад себе.

Тієї ж миті між ним і відьмою виросла піщана гора. Відьма почала видряпуватися на неї, але пісок осипався і вона раз у раз сповзала вниз.

А тим часом послушник прибіг до свого храму.

– Отче, сховайте мене! За мною женеться відьма!

Тільки-но священик заховав послушника у шафу, як улетіла відьма.

– Послушник тут?

– Ні, пішов у ліс по каштани і ще не повернувся, – відповів священик.

– Не бреш! Як не віддаси його, я тебе з'їм!

– Нехай буде по-твоєму, але тільки тоді його з'їси, коли зумієш краще за мене прибрати будь-якої подобі.

– Згода. Я можу стати будь-чим.

– То спробуй стати квасолинкою.

– Дивись! – і відьма перетворилася на квасолинку. Священик схопив її, кинув у рот і проковтнув.

Автор: японська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/tri-amuleti-japonska-kazka.html>

Як вовк царем звірів хотів стати

Одного разу в Казковому лісі сталася незвичайна подія: захотів Вовчик замість Лева Царем звірів стати. Захотіти то він захотів, а от втілити цей намір у життя, не знав.

Посидів Вовк, посидів, подумав, подумав і вирішив за порадою до Кабанця податися. Сказано – зроблено.

Тож через пів години стояв Вовк перед Кабанцевою оселею, яку кмітливий господар облаштував під корінням дуба. Ще й дзвоника прилаштував, а під ним – табличку: «Дзвонити 2 рази». Вовк на напис не зважив, а щосили загнув лапою по дубу. Аж блаженські двері заторохкотіли:

– Гей, Пацик, відчини! Відчини, чи тобі заклало?

– Ну хто там бешкетує? – почулося сердите рохкання.

– Це я, Вовк.

– А, то це ти?

– Я.

– Точно ти?

– Та я. Відчиняй швидше!

– Ну що ж, заходь, сказав Кабанець й нарешті прочинив двері.

Вовк та Пацик зайшли до просторої кімнати, де стояли стіл, два зручних крісла та ліжко.

Вовк, не чекаючи, доки Кабанець запросить його хоча б сісти, розвалився на канапі ще й запалив цигарку. Пацик тільки здивовано рохнув.

– Слухай, Кабан, у мене до тебе справа є, – почав Вовк.

– Взагалі то. Можна бути й ввічливішим, – почав було господар.

– Та ти слухай, – перебив його вовк, – захотів я Царем звірів стати.

– А як же Лев? – запитав Кабанець

– Та що мені Лев? Що мені Лев? Він у мене буде гопака танцювати, – почав вихвалитися Вовк, – мені головне що? Мені головне – підтримка! Ось я і хочу, щоб ти мене підтримав.

Запанувала мовчанка. Нарешті Кабанчик заговорив:

– Знаєш що, Вовчику, ідея, звісно, непогана, але... То ж все таки Лев. А ти – Вовк. Ну, то ти б того...краще не втручався в Левові справи.

– Що, що?! Я не зрозумів: ти з ким зараз розмовляєш? Я запитую: ти з ким зараз розмовляєш?! З майбутнім Царем звірів.

– Ото й воно, що з майбутнім. Ти іди краще, Вовчику, а то я починаю нервуватися. А ти знаєш, що може статися, коли я нервуюся, – сказав Пацик і показав ікла.

– Теж мені. – процідив крізь зуби Вовк і сплюнув недопалок, – Кабан якийсь. Не хочеш – ну і не потрібно. Я до Лисиці піду.

– Іди собі. Ніхто тебе тут не тримає, – згодився Пацик Вовк, хряснув дверима і почимчикував до Лисиці.

А та саме приміряла розкішні коралі, коли Вовк без запрошення посунув до її помешкання.

– Хай, сестрице!

– Хтось тут чемність загубив, – промовила Лисиця, – я тобі така сестра, як ти Цар звірів.

– А ось і помиляєшся, – самовпевнено почав Вовк, – я і є справжнісінький Цар звірів.

– Та що ти кажеш? – з іронією сказала Лисиця.

– Так от. Я прийшов, щоб ти мене підтримала, допомогла.

– Як це я тебе буду підтримувати? «Вовк, Вовк» мені на весь ліс волати, чи що?

– Ну, звісно, не задарма, – почав той, – я віддячу.

– Вовку, Вовку! Живу я небідно й допомоги твоєї не потребую. Іди собі своїм шляхом й іншим не заважай. Давай, давай, забирайся звідси. Швидше! – підганяла Лиска.

– А я, а я ... , а я зайців зберу, – нарешті здобувся на слово Вовк.

– Швидше. Швидше, – виштурхувала Лисиця.

Зовсім засмучений потяг Сірий до зайців.

– Агов, ви, куці, ану йдіть Царя звірів слухати.

– Хто Цар? Ти Цар? – здивовано запитав Старий Заєць.

– Я.

– А ось і неправда. Лев – Цар звірів. А ти... який ти Цар? Ти так. І, взагалі, не заважай, Вовче. Кожен займається своєю справою. один ти ходиш.

Повернувся Вовк до свого лігва, махнув лапою і пробурмотів:

«Знав же, що чужими руками добре тільки жар загібати». Та, певне, забув він, що до чужого черевика не варто ноги сунути.

Автор: Олександра Василенко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oleksandra-vasylenko/yak-vovk-tsarem-zviriv-hotiv-stati.html>

Журавлів гаманець

Жили собі дід та баба. Не було в них ні дітей, ні якихось родичів, так собі і жили вдвох у хижці. Жили вони дуже бідно. Ще б пак! Були старі, літ по вісімдесят, а може, й більше. Дожилися до того, що і їсти нічого. Тільки тим і держалися, що дід нажебрає яких-небудь сухарів. Та ось діждалися вони весни-красни, баба діда й повчає:

– Діду, он люди все сіють, хоч би ти посіяв проса, у нас десь горщечок є! Хоч би ми, беззубі, на старості покуштували каші або кулешу теплого, а то ці сухарі вже набридли.

Дід послухав бабу і навесні посіяв просо. Посіяв і цілий тиждень не ходив дивитися на нього – чи зійшло воно, чи ні. Пішов наступного тижня – виростало просо аж до пояса. Підходить дід до свого проса й бачить: стоїть на ньому журавель, та великий-превеликий. Дід узяв палицю та й кинув на того журавля. Журавель знявся й полетів. Дивиться дід на своє просо, аж воно геть усе потолочене, потоптане, поламане. Дід приходить додому та й каже бабі:

Оце, бабо, вродило нам просо, та не вдасться його спожити: унадився до проса журавель і прямо тобі косить, їсть геть усе витолочив, поламав!

– Ой, діду, а ти ж колись був стрільцем, візьми рушницю, почисть її та й убий журавля. Буде нам ще й м'ясо!

Дід послухав, узяв рушницю, почистив її і вранці пішов до проса. Приходить, а журавель уже там. Насправді ж то був не журавель, а змій. Тільки-но дід підійшов, як журавель перекинувся паном. Стоїть пан, аж сяє, з лиця хоч воду пий. І мовить той пан дідові:

– Стривай, дідусю, не вбивай мене!

А потім питає в нього:

– Це твое, діду, просо?

– Мое!

– Що ж ти хочеш за своє просо?

Той дід злякався: бачить – отакий пан, а він простий селюк, голодранець, латаний, задимлений, як у кузні якійсь!

– Чого,– каже, я хочу? Нема в мене нікого – ні дітей, ні родичів – годувати мене нікому!

– Ну, дідусю, коли в тебе нікого немає й нікому тебе годувати, то йди за мною; як підеш ти зеленою стежкою, шовковою травою, вийдеш ти на галявину. Там буде мій двір. Тільки не йди ти на захід сонця до мого ганку, а зайди навпроти півдня. Там буде інший ганок: ти на нього і йди до мого дому. Там стоятиме вартовий; він спитає: «Куди ти йдеш?» А ти скажи: «До журавля». Він тебе пустить. А тут я, може, почую, а може, у вікно побачу – сам відчиню тобі двері і впущу до свого дому!..

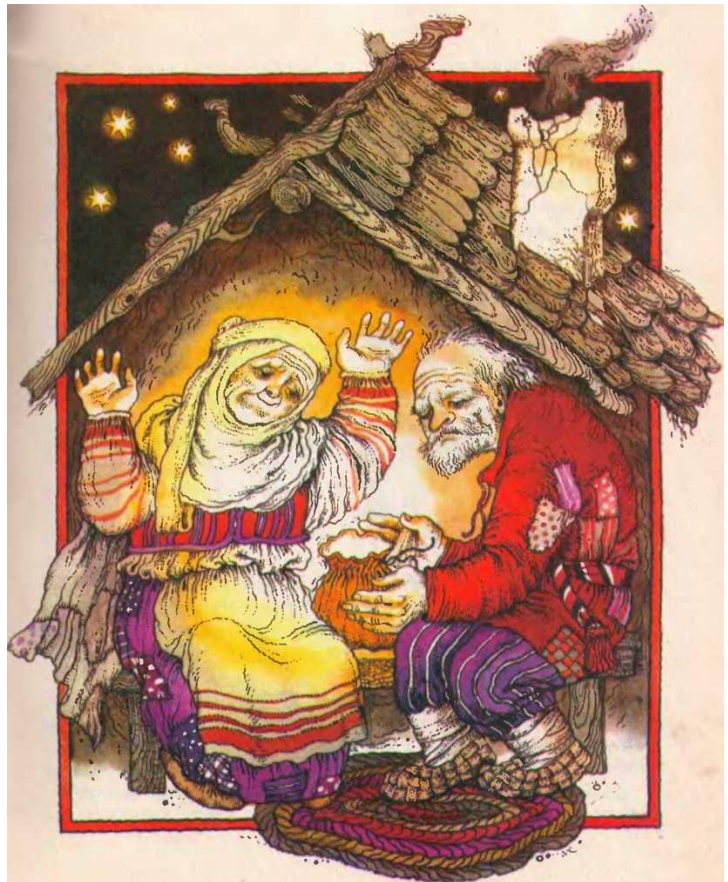
Сказавши це, він зразу мах-мах! Зробилися в пана руки крилами, а ноги лапами. Він знявся й полетів. А дід пішов зеленою стежкою, шовковою травою. Іде він, іде – виходить на галявину й бачить перед собою будинок. Така будівля, що ні уявити, ні пером описати, тільки в казці розказати – так і сяє! Підходить дід до будинку, ступає на той ганок, що з півдня, а тут журавлів вартовий: Журавлів гаманець (білоруська казка)

– Ти куди це,– каже,– йдеш, волоцюго? Хіба ти гідний тут швендяти?

А журавель почув та стук-стук: відчиняє одну кімнату, а потім другу:

– А йди-но, йди сюди!

Тут вартовий відскочив набік. А дід пройшов одну кімнату, потім другу, входить

до третьої. Журавель посадив його в крісло і поставив йому їсти, пити, вина всякого, меду, фруктів – тільки молока пташиного й не було. Пригостив того діда, а потім і питає:

То що ти, дідусю, хочеш за своє просо?

– Мій паночку, мій золотенький, не можу сказати: що ваша ласка, те й дасте!..

Пішов пан у другу кімнату, виносить йому гаманець. І каже:

– Ну, діду, коли ти, йдучи дорогою, захочеш їсти, то скажи: «Гаманець, гаманець, дай мені пити, їсти!» Він відкриється, і з того гаманця буде і стіл, і крісла, і ті самі страви, що ти в мене їв. А як наїсися, нап'єси, тоді скажи: «Питво, їжа, ховайся в гаманець!» Воно все поховається, а ти згорни гаманець і йди додому. Тільки по багато не пий, бо нап'єси і хтось украде гаманець!..

Той дідусь, ідучи додому, захотів спробувати: чи воно справді так буде, як журавель наобіцяв. Пройшовши півшляху, він сів, витягнув гаманець, відкрив його та й каже: «Гаманець, гаманець! Щоб мені було пити, їсти». І тут відразу ж з'явилося щось таке, як світлиця, аж сяє: і відкрилося питво, їжа. Дід той покуштував сього-того потрошечку, потім каже: «Питво, їжа, ховайся в гаманець!» Усе й заховалося. Приходить він до свого села, до свого дому. Заходить до хижки та:

– День добрий, – каже, – чи жива тут моя баба?

– А жива, дідусю! А ти чи живий?

– Я живий, здоровий!

– А я вже думала, що тебе чи вовки з'їли, чи ведмеді задавили, у мох затягнули, загребли і колоддям навернули!

– Ні, бабусю: вовки не з'їли, ведмеді не задавили, а приніс я хліба-солі, вистачить нам до самої смерті! Сідай-но, бабо, за стіл, і я сяду, може, ти з місяць не їла. Буде нам що їсти-пити!

– Що ти, дідусю? Звідки ти візьмеш пити-їсти?

– Сідай-но, дивись!

Сіли вони за стіл, витягнув дід гаманця, поклав на стіл. А стіл той такий убогий, сказано – злидні. Відкрив дід гаманець:

– Ну, гаманець, гаманець! Щоб було нам пити, їсти!

І тут усе із неба впало! То була вбога хатина, а тут стали світлиці – може, ніде нема таких. І різні-різні напої-наїдки: тут і вина, і лемішка, пироги – всього було. Баба дуже здивувалася!

– Ой, леле! Звідки все це? Звідки ти це взяв?

То ось, бабо: як послала ти мене вбити журавля, я пішов до свого проса, а він уже там. Тільки я примостився, щоб його вбити, а він перекинувся паном, та таким паном, що весь аж сяє. «Що ти, – каже, – хочеш з мене за своє просо?» А я йому: «У мене немає нікого, годувати мене нікому!» Тоді він і каже: «Іди ти до мене в мій двір зеленою стежкою, шовковою травою, там я тобі віддячу!» Пішов я туди, до нього з двір, він мене нагодував, напоїв і дав оцей гаманець. Ну і з цього гаманця нам усе відкривається.

Баба обняла свого діда, поцілувала:

Журавлів гаманець (білоруська казка)– Ну, спасибі ж тобі, дідусю, я дуже рада: ти наче з того світу з'явився! А знаєш що, діду? Ми самі живемо, ні в людей не буваємо, ні люди в нас. Покличмо вїта й старосту до себе в гості!

У нас тепер он який стіл, та й на хату не сором глянути!

– Як собі хочеш, бабо: можеш покликати, нехай побудуть і в нас!

Баба одягнула очіпок, пішла на село й покликала вїта і старосту:

– Ідіть, – каже, – мої дітки, до мене в гості!

– Що ти, – кажуть, – стара бабо, які в тебе гості? Живе в халупі, що од вітру хитається, може, їсти нічого, а вона в гості кличе!

– Ні, мої дітки, тоді нас полаєте, як прийдете, а на столі не буде нічого. А завчасно нічого ганити.

Вїт і староста схаменулися: де наше не пропадало, підемо! І пішли вони вдвох у гості, бо дуже були охочі випити на дурничку. Заходять вони до хати:

– День добрий, діду!

Здоровенькі були!

– Що скажете нам?

– Сідайте на лаву: і скажемо, й покажемо!

Ті сіли. Один тримає нагайку, а другий – батіг. Звичайно, вїти та старости були грозою для селян, завжди з нагайками ходили по селу, з

хат виганяли на панщину. Тим часом дід витягнув гаманець: «Гаманець, гаманець, щоб було їсти, пити!» І відразу ж відкривається з того гаманця питво, їжа, усякі ласощі. Дід став пригощати вїйта й старосту. Ті п'ють, їдять і не надивуються, що воно таке: і їсти й пити є, і хата посвітлішала. Чи не бог це скинув рай з неба? Це ж і в нашого пана нема такого достатку! Напилися вони, наїлися, перепробували все, що тільки можна було, і пішли. Баба й каже:

– Чи знаєш що, діду?

– А що?

– Покличмо до себе в гості пана! Журавлів гаманець (білоруська казка)

– Ти що, бабо, з глузду з'їхала? Ото правду кажуть, що бабу слухай, а свій розум май. Хіба ж пан прийде до нас, до таких старців! Іди-но, він тебе батогом відшмагає!

– Що буде, те й буде – піду!

Пішла баба. Приходить у панські покої. Вийшов пан:

– А що, стара бабо, скажеш?

– А що, папочку, скажу: просив дід, прошу і я вас до себе в гості!

– Що? Ах ти ж бидло! Ти мене кличеш у гості? Я піду до старчихи?

– Ні, паночку, не ймете ви мені віри, спитайте у своїх вірних людей. Є у вас вїйт і староста: спитайте в них, чи можна йти до нас, чи ні.

– Ну, гаразд, гаразд!

Покликав пан лакеїв, кучерів:

– Ідіть покличте до мене вїйтів!

Слуги ті пішли до вїйтів: «Казав пан, щоб ви йшли до пана!»

Приходять вїйти до пана:

– Навіщо ви нас кличете?

Журавлів гаманець (білоруська казка) – А ось для чого: просить відьма мене в гості, то чи можна до неї йти?

– Е, паночку, можна, можна: ми в пана не бачили такого столу, як у них. Є в діда гаманець, і з нього все відкривається: і горілка, і вина, і закуска. Можна піти!

Той пан послухав вїйтів і звелів своїм кучерам, щоб запрягали коней. Нарядилися пан з панею та й поїхали, не так їсти-пити, як

дізнатися, чи правду баба казала. Під'їжджають до бабиної хати. Назустріч дід:

– Не гнівайтесь, паночку, моя хата зовні неприваблива, зате всередині будуть вам і крісла, і квіти, і все – моє шануваннячко!

Заходить пан до хати і став біля порога. Тоді дід витягнув гаманець і каже перед паном:

– Гаманець, гаманець! Щоб було тут їсти, пити і всякі оздоби для моєї хати!

І все відразу як із неба впало: і їсти, і пити, і всякі оздоби, що ніде такого не було, як у нього! Пан бачить – не соромно й сісти.

– Просимо, паночку, на наш хліб-сіль, на всяке благословенство!

Став пан розглядати ті вина, бачить, що найдорожчі.

Почали пити та їсти. Відомо, шляхетна людина не стільки пригощається, скільки різними розмовами втішається. Ось напилися, наїлися, пан і каже:

– Дідусю, тобі соромно мати цей гаманець, ти такий селяк, а в тебе дім і стіл вищі від моїх. Мені незручно, – каже, – перед моїми друзями. Я тебе прошу по-доброму: віддай ти мені цей гаманець. А я тобі дам усього, що треба. І слугу тобі дам, і корову, і свиню, і масла – всього. Нащо тобі той гаманець? Я тебе й поховаю, і поминки справлю, на часточку подам!

Дід радиться з бабою: Журавлів гаманець (білоруська казка)

– Ну, що, бабо, будемо робити? Пан просить. Чи віддамо, чи ні?

– Та що ж, діду: пан просить – треба послухати. Нам усе буде: і слуга, й одяг, і попрано, й подано!

Послухали, віддали й лишилися в своїй перехнябленій хатині, як і були. А пан узяв гаманець та й поїхав.

Дідові та бабі дав продуктів і слугу: пуд борошна, пуд гороху, пуд крупів з висівками, п'ять фунтів сала, три хунти масла, десять фунтів солі – о о і весь пайок. З'їли вони той пайок за кілька днів. А потім послали свого слугу у фільварок до пана.

– Пане, прислали дід та баба по пайок – той уже скінчився!

– Годі, – каже, – давати, у мене таких багато, що їм треба давати. Мені треба годувати тих, що працюють, а вони на панщину не ходять.

Нехай жебракують і харчуються: з миру по нитці – голому сорочка; з миру по крихті – двом прожити можна. Не дам пайка.

Так пан зрадив своє слово. Пішов той слуга і сповістив це дідові:

Казав пан, що в нього таких багато, яким треба давати; треба годувати тих, що працюють. А вам казав жебракувати та тим і харчуватися. І мені назад у двір іти!

І пішов назад. Лишилися дід з бабою, як і були: і голодні, і холодні, і в злиднях у великих.

Дід усе думав, думав думу: що його робити? Як хліба дістати? І придумав: «Піду я до того журавля, поскаржуся йому – чи не помилує, чи не дасть він другого гаманця? Той баба погубила. Сказано: бабу слухай, а свій розум май». Надумався й пішов він.

– Піду, – каже, – бабо, до журавля, чи не дасть він нам другого гаманця.

– Ну, сходи, діду. Дасть чи не дасть, а сходи!

Журавлів гаманець (білоруська казка) Пішов дід зеленою стежкою, шовковою травою. Ішов, ішов, вийшов на галявину. На тій галявині журавлів дім. Приходить він до журавлевого дому, підходить під його ганок. Вартовий на нього як закричить:

– Ти куди, волоцюго, чого тобі треба?

А журавель почув: стук-стук – відчинив двері.

– А йди-но, йди сюди!

Вартовий зразу вбік. Зайшли вони до кімнати; одну пройшли, другу, в третій зупинилися. Журавель питає:

– Ну, що, дідусю, може, хто скривдив?

– Ой, паночку, пан скривдив. Покликала баба вїтїв у гості, напоїла, нагодувала, а тоді й каже: «Покличмо й пана!» Я не хотів, але лихий попутав. Пішла вона, покликала. Приїхали пан з панею. І напосівся він на мене, щоб віддав йому гаманець. «Я, – каже, – все буду тобі постачати». Мусив я в баби питати. А баба каже: «Віддай, діду, треба пана послухати, він же все нам буде постачати». Віддав я гаманець, а пан надіслав нам пайок. Тоді як той пайок скінчився, він розпорядився: хай, каже, ідуть жебракувати та тим і харчуватимуться!..

Ну, журавель посадив діда за стіл, пригощає, а той за слізьми й світу не бачить...

– Чи не дасте ви мені,– каже, ще такого гаманця?

– Гаразд, дам, дам! Будуть знати всі! Не дам я тобі гаманця, але дам тобі барильце!

Пішов він у другу кімнату, виносить барильце і повчає Діда:

Як прийдеш додому, скажи: «Бабо, ану злазь із печі. Не приніс я гаманця, а приніс барильце!» Як тільки баба злізе з печі, ти й скажи: «Ану, дванадцять молодців, лізьте з барильця та дайте цій бабі гарної припарки!» Відлупцюють вони бабу, тоді гукни: «Ану, дванадцять молодців, лізьте в барильце!» А потім скажи бабі, щоб вона запнула свою намітку й пішла до пана, та не казала, що ти приніс барильце, а сказала, що приніс другий гаманець, ще кращий, ніж був той. Поклич пана з панею, і вїтїв, і всіх дворян. І як зберуться всі, посади пана з панею на покуті, а тих усіх надворі. Тоді скажи: «Ану, дванадцять молодців, вилазьте з барильця, почастуйте їх усіх!» Як почастують, тоді скажи: «Ану, дванадцять молодців, станьте біля порога!» І вимагай назад свого гаманця!

Подякував дід, пішов додому. Як відлупцював бабу! Баба побігла, покликкала пана, пані, і вїтїв, і всіх дворян. Як да ли їм усім припарки: і дворянам, і вїтїам, і кучерам, і всім! Журавлів гаманець (білоруська казка)

Ну, дванадцять молодців, станьте, біля порога! Ану, пане, поклади гаманець, бо буде й тобі така гостина, якої ти зроду не бачив, і дідам твоїм, і прадідам не снилася.

Ще й погрожує! А що погрожувати, коли все й самому видно, і стоять біля порога дванадцять молодців з батогами! Пан той бачить, що непереливки, та забув узяти гаманець із собою. Мовить до діда:

– Віддам, дідусю, тобі гаманець, тільки пусти живого! Поки я житиму, вистачить мені й свого добра. Покличте мені мого слугу!

Покликали того слугу, пропустили його до пана.

– Будь ласка, голубчику, їдь швидше у двір, і там у шафі чи, може, в скрині лежить гаманець. Візьми його й привези якнайшвидше сюди, бо я себе тут погано почуваю!

І віддав слугі ключики, які мав при собі в кишені. Той поїхав, узяв гаманець і привіз його панові. Пан і каже:

– На, дідусю, твій гаманець, тільки пусти мене!

Дід узяв гаманець та як гукне:

– Ану, дайте йому! Він мужиків б'є боляче, а не вірить, що болить, то нехай відчує, як нам боляче!

Взяли дванадцять молодців, налупцювали пана, тоді дід і каже:

– Дванадцять молодців, лізьте в барильце!

А пан як дремене! Чи взяв шапку, чи ні, а шубу пошмагали на шмаття! А дід залишився жити зі своїм гаманцем – своєю силою й обороною. І ніхто вже його не чіпав.

Автор: білоруська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zhuravliv-gamanec-biloruska-kazka.html>

Чарівна старість

Мої маленькі кошенята, що тільки вчора грались зі мною у «піжмурки», росли, ставали дорослішими. Вони вже не так багато часу проводили зі мною та Крістен. Одного дня Сніжок і Пушок вирішили піти своєю дорогою і покинули нас. Продовжувати подорож довелось уже втрьох. Проте Чорнушка зовсім не змінилася. Мені здавалось, що вона залишиться такою ж непосидючою авантюристкою назавжди.

Час йшов. Що стосується Крістен і мене – ми постаріли. Я вже не міг так швидко ходити і вискакувати на високі відстані, часто забував, що хотів сказати, і уявляєте, моя шерсть почала сіріти. «Невже я старію?» – з кожним разом задавав я собі одне однісіньке питання. Здавалось, ніби тільки вчора я залишив домівку, Коту... Я сумував за нею, і досі сумую. Крістен не змінилася навіть з приходом старості. Вона була така ж біла і красива, як і тоді, коли я її вперше зустрів. Ззовні вона виглядала такою ж бадьорою, проте фізично також ослабла. І вона, і я розуміли, що настав час оселитися в місті і закінчити кочівне життя. Чорнушку така перспектива не тішила і вона врешті також вирішила нас покинути. Перш ніж вона це зробила, ми знайшли постійне місце для подальшого перебування. Чорнушка пообіцяла нас провідувати кожного року і ми її відпустили. Вона дотримала слова й провідувала нас, скільки я себе пам'ятаю.

Ми з Крістен зажили тихо, сімейно, як кажуть у народі «душа в душу». А коли вже зовсім постаріли, обоє перетворилися на зоряний пил і полинули на небо. Звідти я далі спостерігав за Чорнушкою, за Пушком, за Сніжком.

Відкрию вам таємницю і скажу, що ми з Крістен потрапили у котячий рай. Тут мені дуже подобається. Триразове харчування найкращим у світі кормом, усі примхи наші виконуються в мить, усі потрібні зручності, яких потребує кіт – усе є. Живеться тут на найвищому рівні.

Ще, зовсім нещодавно я зустрівся тут з Котою! Виявляється, вона сама спостерігала за мною довгий час.

Мої пригоди на землі закінчились. Тепер мене чекає вічне життя у котячому раю.

Автор: Юлія Костюк.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/julia-kostiuk/charivna-starist.html>

Лісова бабуся

Якось проїжджала одна бідна служниця із своїми панами через темний ліс; і ось коли вони знаходилися у самій його середині, вискочили раптом із лісових хащ розбійники і повбивали всіх, кого вдалося їм схопити. І загинули всі,— тільки одна дівчина і встигла, вискочивши зі страху з карети, сховатися за деревом. Коли розбійники пішли зі своєю здобиччю, вона вийшла з-за дерева й побачила, яке лихо трапилося. Заплакала вона гіркими слізьми й каже: «Що ж мені тепер, бідній, робити? Не знаю я, як мені, з лісу вибратися, адже тут жодної живої душі не знайти, мабуть доведеться мені з голоду загинути». Ось пішла вона шукати дорогу, але знайти її не змогла, а між тим уже настав вечір. Сіла вона під деревом, віддавши себе на волю Господню, і вирішила так тут і сидіти, нікуди не йти, що б там не сталося. Ось сидить вона, і раптом прилітає до неї білий і голубок, тримаючи в дзьобі маленький золотий ключик. Поклав він їй ключик у руку й сказав:

– Бачиш, он стоїть велике дерево, є у ньому замочок, ти відімкни його цим ключиком, і знайдеш там багато всякої їжі, і не доведеться тобі тоді голодувати.

Підійшла дівчина до дерева, відчинила його тим ключиком і знайшла в маленькій мисочці молоко та білий хліб; накришила вона його в молоко, поїла і випила, наїлася досита і каже:

– Час уже такий, що курки на сідало сідають, я втомилася, ось час би й мені теж лягти в своє ліжко.

І прилетів знов білий голубок, і приніс у дзьобі золотий ключик, і сказав:

– Відчини он те дерево, і знайдеш ти в ньому собі ліжко.

Відімкнула вона дерево і знайшла хороше, м'яке ліжко. Помолилася вона Богові, щоб охороняв він її вночі, лягла й заснула. Прилітає вранці втретє голубок, приносить їй знов ключик і каже:

– Відімкни оте дерево, і знайдеш ти в ньому сукню.

Відчинила вона дерево і знайшла в ньому шиті золотом та прикрашені дорогоцінними каменями сукні, яких не знайдеться у жодної королівни. Так і жила вона там деякий час, і прилітав кожного дня голубок і давав їй усе, що було їй потрібно; і було то тихе, хороше життя.

Але прилетів якось голубок і питає:

– Чи згодна ти мені зробити одну послугу?

– Так, я охоче зроблю тобі послугу, – сказала дівчина.

І сказав тоді голубок:

– Я поведу тебе до невеликої хатинки, ти увійди в неї і побачиш там біля вогнища бабусю. Вона скаже тобі «добрий день», але ти їй не відповідай, щоб вона не робила. По праву руку від неї будуть двері, ти відчини і увійди в кімнату. Буде лежати там багато різних каблучок, і будуть серед них розкішні каблучки з виблискуючими каменями, але ти їх не чіпай, а вибери собі саму просту й принеси її до мене якомога скоріше.

Пішла дівчина до хатинки, підійшла до дверей, бачить – сидить там бабуся; здивувалася вона, побачивши дівчину, і каже:

– Добрий день, дитя моє. – Але та їй нічого не відповіла і пішла прямо до дверей.

– Ти куди? – крикнула стара, схопила її за спідницю й хотіла було її стримати. – Це мій дім, сюди проти моєї волі ніхто вводити не. сміє.

Але дівчина, не сказавши ні слова, вирвалася у неї з рук і увійшла прямо в кімнату.

І лежало там на столі багато різних каблучок, вони сяяли та виблискували; і стала дівчина ритися в купі, шукаючи найпростішу, але таку вона знайти ніяк не могла. Ось шукає вона каблучку і раптом помічає, що бабуся виходить крадькома з кімнати, тримаючи у руках пташину клітку. Підійшла тоді дівчина до неї, взяла у неї з рук клітку, підняла її, подивилася, бачить – сидить у ній пташка і тримає в дзьобі просту каблучку. Узяла дівчина ту каблучку, зраділа, кинулася з хатинки бігти, думаючи, що ось-ось прилетить за каблучкою білий голубок; але він усе не прилітав. Притулилася тоді дівчина до дерева і стала білого голубка чекати. Ось стоїть вона біля дерева, і стає воно раптом гнучким і схиляє вниз гілки. І раптом обвилися гілки навколо неї, і стали вони руками; озирнулася вона, бачить – обернулося дерево в прекрасного юнака, він пригорнув її, ніжно цілюючи, і сказав:

– Ти звільнила мене від закляття і від влади баби, злої відьми. Вона обернула мене в дерево, але кожного дня я бував по кілька годин білим голубом, і доки каблучка була у неї, я не міг повернути свою людську подобу.

І звільнилися від злих чар і його вірні слуги й коні, що були теж обернені на дерева, – і стояли вони тепер поряд із дівчиною. А потім поїхали вони до нього в королівство, адже був той юнак королевичем, і одружилися вони і стали жити й поживати в радості.

Автор: брати Грімм.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/lisova-babusja-brati-grimm.html>

Про нечемного вовка та вихованого вола

Це могло статися ще тоді, коли люди могли чути та розуміти мову звірів і не чинили їм лиха. А звірі не боялися людей, і тому в світі панували суцільні дива.

Але, на жаль, (а, може, і на щастя), це сталося в наш час у звичайнісінькому лісі.

Отож, одного разу заблукав у лісі Віл. Після тяжкої праці він хотів прогулятися по таємничих лісових стежках і подихати вечірньою прохолодою, але не помітив, як заблукав.

«Прикро, дуже прикро. Мабуть, я вже не встигну на вечерю», – подумав він.

Але довго віддаватися сумним думкам не міг. Тому щосили почав кликати на допомогу:

– Агов, агов! Чи є тут хто?

– Хто там порушує тишу? – почулося з куців і на галявину вийшов сіроманець з цигаркою в зубах.

– Доброго вечора, – чемно привітався Віл.

– Доброго. Справді, доброго, коли до мене завітала така вечеря! – сказав Вовк.

– Вибачте, я заблукав.

– Ні, ні. Ти потрапив саме туди, куди і було потрібно. Отож, я тебе з'їм.

– Ні, пане, я хочу, щоб ви показали мені шлях додому.

– Шлях? Можу показати, але тільки до мене на стіл.

– Ви, мабуть, не зрозуміли..., – почав було Віл.

– Я все добре зрозумів. А от ти – ні! Ти будеш мені правити за вечерю.

Все, я сказав! – хамовито перебив його Вовк і вишкірив зуби.

Та Віл більше не марнував часу: він швидко нахилив круторогу голову і підкинув Вовка вгору. Вовк, панічно вереснувши, опинився аж на найвищому дереві.

– Паразит, – волав він зверху.

– Вибачай, але я тебе не займав, – сказав Віл і почвалав геть.

– Гей, Воле, що ти тут робиш? – почулося з ялини і за мить перед Волом з'явилася Білочка.

– Та я заблукав.

– Заблукав? Я з радістю допоможу тобі! Ти повинен піти прямо, потім повернути праворуч. А коли побачиш кущ шипшини, то знай: твоє житло всього за кілька скоків від нього.

– Дякую тобі, Білочко.

– Хай щастить! Ой, дивися, що це з Вовком? – скрикнуло рудохвоста.

Справді, скрутившись у баранячій ріг, по дорозі шкутильгав Вовк.

– Гей, Вовчику, що це з тобою? Не відповідає, – здивувалася Білочка.

– Та це я його... той..., знітився Віл.

– Так ось у чому справа! – здогадалася Білочка, – А, знаєш, так йому і потрібно. Бо він останнім часом перетворився на справжнього нахабу. Недаремно кажуть: стався до інших так, як хочеш щоб ставилися до тебе. Ну, бувай!

І Білочка пострибала господарювати. А Віл почимчикував собі додому.

Автор: Олександра Василенко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/oleksandra-vasylenko/pro-nechemnogo-vovka-ta-vihovanogo-vola.html>

Русалка в ставі

Жив собі на світі мірошник; він жив разом із своєю дружиною в повному достатку. Грошей і всякого майна було у них вдосталь, і із року в рік достаток у них збільшувався. Але біда-то підкрадається вночі: як виросло їх багатство, так рік за роком і стало воно зникати, і під кінець залишився у мірошника один тільки млин, на якому він працював. Він був у великому горі, і, вкладаючись спати після трудового дня, не знаходив собі спокою і крутився в ліжку з боку на бік, повний дум та турбот.

Якось вранці, коли ще не починало світати, піднявся він і вийшов пройтись, думаючи, що, може, у нього на душі стане легше. Він переходив через греблю біля млина, і саме в цей час засяяв перший промінь сонця, і ось він почув, що у ставі щось шумить. Він озирнувся і побачив красиву жінку, що повільно виходила з води. Вона мала довге волосся, воно спускалося вниз і вкривало її біле тіло. Мірошник зрозумів, що це русалка, і від жаху не знав, що йому робити – піти чи залишитися тут. Але пролунав ніжний голос русалки, вона окликнула його по імені й спитала, чому він такий сумний. Спочатку мірошник не міг сказати ні слова, але, почувши, що вона така ласкава, серце його заспокоїлось, і він розповів їй, що він жив раніше в багатстві і щасті, а тепер так збіднів, що не знає, як йому на світі жити.

– Заспокойся, – сказала русалка, – я зроблю тебе ще багатшим і щасливішим, ніж раніше, але ти повинен спочатку пообіцяти, що віддаси мені те, що тільки народилося у тебе в домі.

«Що б це могло бути? – подумав мірошник. – Мабуть, цуценя чи кошеня». І він пообіцяв те, що вимагала в нього русалка.

Русалка знов занурилася у воду, а він, заспокоєний і в доброму гуморі, попрямував до свого млина. Але не встиг він дійти, як вийшла з дверей робітниця і крикнула йому, що він може радіти, що народила, мовляв, дружина йому хлопчика. Зупинився мірошник, як громом уражений, і зрозумів, що хитра русалка знала про це і його обманула, з похиленою головою він підійшов до ліжка дружини, і, коли та спитала: «Чому ти не радієш красивому хлопчику?» – він розповів їй, що з ним сталося і яку він дав обіцянку русалці.

«На що мені тепер і щастя, і багатство, – додав він, – якщо повинен я втратити свою дитину? Та що тепер робити?»

Прийшли родичі привітати його й

побажати йому щастя, але і вони теж не знали, що йому порадити.

А між тим щастя знов повернулося в дім мірошника. Що б він не починав, усе йому вдавалося, і було так, немов усі скрині та комори самі по собі наповняються, і грошей у шафі кожної ночі ставало все більше і більше. Невдовзі стало в нього багатства більше, ніж раніше. Але не міг він спокійно цьому радіти: обіцянка, яку він дав русалці, краяла його серце. Усякий раз, минаючи став, він боявся, що ось-ось вона впливе й нагадає йому про його борг. Хлопчика він зовсім не підпускав до води. «Стережися, – казав він йому, – якщо ти підійдеш до води, простягнеться звідти рука, схопить тебе і втягне за собою на дно. Але минав рік за роком, а русалка все не показується, і мірошник почав був уже заспокоюватись.

Хлопчик виріс, став юнаком і поступив у навчання до одного мисливця. Коли він вивчився і став відмінним мисливцем, узяв його один пан до себе на службу. А жила в тому селі одна красива й чесна дівчина; вона сподобалася мисливцю, і коли пан про це дізнався, він подарував йому маленьку хатинку. Молоді відсвяткували весілля і стали собі жити мирно й щасливо і від всього серця кохали один одного.

Якось довелося мисливцю ганятися за оленем. Коли звір вибіг із лісу і помчав по полю, мисливець кинувся за ним і, нарешті, вбив його. Але він не помітив того, що знаходиться поблизу ставу русалки, і, випотрошивши звіра, він підійшов до води, щоб обмити забруднені кров'ю руки. Але тільки занурив він їх у воду, як випірнула із ставу русалка, обвила його вологими руками і так швидко потягла його за собою, що тільки хвилі над ним заплескалися.

Коли настав вечір і мисливець додому не повернувся, дружина перелякалася й пішла, його шукати; а через те, що він часто розповідав їй, що йому треба стерегтися переслідувань русалки й не підходити близько до ставу, то вона одразу відчула, що сталося. Вона поспішила до ставу і, побачивши на березі його мисливську сумку, зрозуміла, що з ним сталося лихо.

Плачучи та ламаючи руки, вона стала кликати свого коханого по імені, але дарма. Вона побігла на інший бік ставу й стала кликати його знов; вона почала лаяти русалку, але відповіді не було. Дзеркало ставу

залишалося спокійним, і тільки молодий місяць один нерухомо дивився в нього з висоти.

Бідна жінка не залишала ставу. Швидкими кроками вона безупинно все ходила навколо нього, то мовчки, то голосно кричала, то тихо стогнала. Нарешті сили в неї вичерпалися, вона впала на траву і міцно-міцно заснула.

І невдовзі приснився їй сон. Немов іде вона, сповнена жаху, на гору між величезними уламками скель. Шипи та колючки впиваються їй в ноги, дощ б'є їй в обличчя, і вітер роздмухує її довге волосся. Ось дісталася вона вершини, і перед нею відкрилася інша картина. Небо було голубе, повітря ніжне, земля м'яко під нею опустилася, і на зеленому, вкритому строкатими квітами луці була чистенька хатинка. Вона підійшла до неї, відчинила двері, дивиться – сидить у хатинці стара з сивим волоссям і ласкаво їй киває. У цю мить бідна жінка прокинулася.

Уже настав ранок, і вона миттю вирішила послухатися сну. Вона важко піднялася на гору і було все саме так, як бачилося їй вночі уві сні. Стара ласкаво привітала її і запропонувала сісти на стілець.

– Ти, мабуть, пережила якесь нещастя, – сказала стара, – що прийшла до мене у самотню хатину?

І жінка розповіла їй із слізьми все, що з нею сталося.

– Заспокойся, – сказала стара, – я тобі до поможу. На тобі золотий гребінь. Почекай, доки зійде місяць, а потім йди до ставу, сідай знов на його березі і розчеши своє довге чорне волосся цим гребенем. Коли ти це зробиш, поклади його на березі, і ти побачиш, що станеться.

Жінка повернулася назад, але час до півночі! рухався повільно. Нарешті показався на небі сяючий місяць, і жінка вийшла до ставу, сіла на березі і почала розчісувати своє довге чорне волосся золотим гребенем, а потім вона поклала його на самий край біля води. І раптом розхвилювався став, піднялася хвиля, підкотилася до берега і понесла із собою гребінь. Це тривало не довше, ніж треба було, щоб гребінь опустився на дно, – і раптом розступилася води гладь, і піднялася звідти голова мисливця. Він не сказав ані слова, але подивився на дружину сумними очима. У цю мить підкотилася із шумом друга хвиля та вкрила голову чоловіка.

Раптом усе зникло, і став стояв такий же спокійний, як раніше, і тільки в ньому відбивався повний місяць.

Жінка повернулася назад невтішною, але сон указав їй знов на хатинку старої.

Наступного ранку жінка зібралася знов у дорогу й розповіла про горе ворожці. Дала їй стара золоту флейту й сказала:

– Почекай, доки знов місяць буде повним, а потім візьми цю флейту, сядь на березі, зіграй на ній красиву пісню і, коли ти закінчиш, поклади її на пісок, і ти побачиш, що станеться.

Жінка зробила так, як їй наказала стара.

І тільки поклала вона флейту на пісок, як у глибині ставу раптом щось зашуміло: піднялася хвиля, підкотилася і втягла за собою флейту. Невдовзі вода розступилася, і показалася звідти не тільки голова, але й половина тулуба чоловіка. Він простягнув їй у пристрасному бажанні руки, але в цю мить зашуміла назустріч друга хвиля, плеснула на нього й потягла знов униз за собою.

– Ах, що мені з того, – сказала нещасна, – що я бачу свого коханого, але втрачаю його знов!

Вона знов засмутилася, але сон втретє привів її в хатинку старої. Вона попрямувала в дорогу, і ворожка дала їй золоту прядку, втішила її і сказала:

– Ще зроблено не все, ти почекай, поки зійде місяць, тоді візьми прядку, сядь на березі і напряди повне мотовило прядива, а коли ти закінчиш, постав прядку біля самої води, і ти побачиш, що станеться.

Жінка точно так все і зробила. Тільки показався повний місяць, вона принесла на берег золоту прядку і, старанно пряла доти, доки не вийшов весь льон.

Мотовило було повне прядива. І тільки опинилася прядка на березі, як в глибині ставу зашуміло ще сильніше, ніж раніше, швидко підкотилася сильна хвиля й понесла з собою прядку. І миттю разом із хвилею піднялася вгору голова, а потім і все тіло чоловіка. Він швидко вискочив на берег, схопив за руку свою дружину й побіг із нею. Але тільки вони трохи відійшли, як піднявся із страшним шумом увесь став і з лютою силою розлився по широкому полю. Утікачі вже відчували свою неминучу смерть, але кликнула жінка у жаху на допомогу стару, і

миттю вони були обернені: вона в жабу, а він у жабку. Докотилася до них хвиля, але не могла їх утопити, тільки розлучила їх один з одним і понесла далеко-далеко.

Коли відринула вода і вони ступили на сушу, до них повернулася знов їх людська подоба. Але вони не знали, де знаходиться кожний із них. Вони опинилися серед чужих людей, які нічого не чули про їх рідну землю, їх розділяли високі гори і глибокі долини. Щоб підтримати своє життя, їм обом довелося пасти овець. Довгі роки вони ганяли свої стада по полях та лісах і були сповнені суму та печалі.

Якось, коли знов піднялася з надр земних весна, вийшли обидва вони в один і той же день із своїми стадами на пасовище і випадково рушили один одному назустріч. Він помітив на дальньому урвищі скель стадо і погнав своїх овець у той бік. Вони зійшлися в одній долині, але не впізнали один одного.

Але їм було радісно, що вони тепер не самотні. З того часу вони пасли свої стада разом; вони говорили мало, але почували себе втішеними.

Якось увечері, коли на небі сяяв повний місяць і вівці вже відпочивали, дістав пастух із сумки флейту і почав на ній грати прекрасну, але сумну пісню. Скінчив він ту пісню і бачить, що плаче пастушка гіркими слізьми.

– Чого ти плачеш? – спитав він.

– Ах, – відповіла вона, – ось так же світив місяць, коли востаннє я грала цю пісню на флейті і показалася із ставу голова мого коханого.

Він подивився на неї, і немов пелена спала у нього з очей, і він упізнав свою милу дружину; а коли вона подивилася на нього і місяць освітив йому обличчя, вона теж упізнала його. Вони кинулися один одному в обійми і стали цілуватися, – а чи були вони щасливі, про те і питати нема чого.

Автор: брати Грімм.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/rusalka-v-stavi-brati-grimm.html>

Забута історія

Ми з моїм братом вирішували куди полетіти далі на пошуки наших родичів. Обравши Білорусію, кожен з нас готувався до перельоту. Геттест відпочивав, а я вирішила підкріпитися перед дорогою. Швидко вишукуючи міцні і здорові дерева, поступово заглиблювалася у густий ліс. Я вже була готова повертатись до Геттеста, коли побачила зграю лелек, що так красиво ключем пливли небом. Вони помітили й мене. Не втративши форму ключа, лелеки приземлились, а потім стали пильно розглядати мене. Я не одразу зрозуміла, що їм потрібно.

– Ви щось загубили чи когось шукаєте? Я можу допомогти? – вирішила я поцікавитись і перервати тишу. Проте ніхто не відповів. Начебто я нічого не сказала.

– Вона нам підходить. – сказав головний лелека, далі ігноруючи мене.

В мить сталося дві речі. Перша: зграя швидко почала підноситись у небо. Друга: один із лелек накинув на мене сітку, миттєво зав'язав і смикнув за собою. Я, змушена летіти за незнайомими мені птахами, страшенно перелякалась. Але що могла тоді зробити? Нічого, лише слухняно летіти за лелеками. Я гукала на допомогу, і хоча мене ніхто не чув, я продовжувала кричати. Очевидно, це надійло їхньому «вожаку зграї» і коли він озирнувся, лелека, котрий піймав мене у сітку, миттєво потягнув її так сильно, що я ледь не впала. Зрозумівши, що виходу у мене немає, і ніхто не прийде на допомогу я злякано чекала, що буде далі. Чекала мовчки.

Вони летіли у невідомому мені напрямку. Я знала точно, що повернутись назад самотійно не зможу. Спершу я бачила поперед себе лише хмарки і сіре дощове небо, а згодом почали виднітися гори. Саме туди летіли лелеки і вели мене за собою. Там вони розповіли історію, що сильно вразила мене. Вони були морськими скатами, до того як підводна цариця перетворила їх на лелек. Скати – це такий вид риб. Вони їдять інших риб, менших за себе, маскуючись у піску. За це вони і були покараними. Підводна цариця перетворила їх на лелек і

відправила у небо. Вони довго літали світом, шукали чаклунів, щоб ті змогли повернути їх у морські глибини, але ніхто не міг їм допомогти. Відшукали царицю повітря і її почали благати про допомогу, але вона не змогла перетворити їх у риб. Це не під її владою. Але вона знала як повернути скатів назад у море.

– Ви повинні знайти якусь маленьку пташку, проказати закляття, яке я вам зараз дам, і тоді літати з тою пташкою 20 років, поки не попадаєте назад у воду. Але ви маєте знати, що ніхто із рідних пташки не буде бачити її. Вона для них буде прозорим повітрям.

– А якщо вона не захоче з нами полетіти? – захвилювалися лелеки.

– Закляття зачаклує її, ви не повинні питатися її дозволу. Але чи дозволить вам ваша совість забрати ні в чому невинну пташку і прикувати її до себе на 20 років? Це вже вирішувати вам.

Але лелеки не довго розмірковували щодо проблем, які вони принесуть бідоласі. Одразу ж на їхні очі попалася Жовтока. Усе було вирішено.

Я слухав і диву давався. Які ж безсовісні ті скати-лелеки!

– Я не знаю чому вони розказали мені про свої пошуки і про те, чому стали такими. – продовжувала Жовтока. – Після того вони проказали чарівні слова і я відчула як у мене пропадає воля. Я вже не могла відлетіти від лелек далі, ніж на кілометр.

Але іноді, коли вони відпускали мене політати на самоті, поки самі відпочивали, я шукала Геттеста. Ніколи я його не знаходила на відстані в один кілометр, але одного разу я побачила його. Він мене ні... Це було дуже важко, дивитися на нього, бачити як він мучиться і не мати змоги нічого зробити. Ніяких пояснень. Уявлення не маю, що він відчував тоді.

– А можна якось позбутися тих чар і зняти їх з тебе? – вирішив уточнити я.

– Я не знаю...Я ніколи не задумувалася над цим. Все рівно лелеки не дозволять мені цього зробити. Не відпустять. Вони постійно слідкують за мною. Хоча ні! – крикнула Жовтока, ніби згадала щось дуже важливе. – Якось я підслухала розмову двох лелек. Вони говорили, що якщо мій брат здогадається сам, що я зачарована, то чари

зникнуть. Але я не вірю в це. – одразу посмутніла Жовтока. – Мабуть, він переконаний, що я покинула його. Я б і сама так подумала, будучи ним.

В ту ж мить вона впала непритомна.

– Не може бути! – закричали усі лелеки і зчинився гамір.

– Вона позбулася закляття... – казав хтось інший.

Я нічого не зрозумів, але одразу втішився, почувши останню репліку. Раптом Жовтока піднялась.

– Я...Я відчуваю себе знову вільною! – радісно прошебетала вона.

– Це означає...Що Геттест щиро повірив, що я зачарована. Мені потрібно шукати його. Я знайду. Мені час. Прощайте лелеки! Прощай, коте!

І вона полетіла. Зникла між густими хмарами. А розгнівані лелеки полетіли в іншу сторону. Я ж стояв і не вірив у все, що сталося. Того дня я повірив у диво. І кожен з нас повинен вірити у чудо. Йому виділено багато місця на цій землі. А ще більше місце відведено вірі в своїх близьких і рідних. Щоб не сталося, потрібно вірити – ось золоте правило для зняття будь-яких чар.

Автор: Юлія Костюк.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/julia-kostiuk/zabuta-istoriya.html>

Цзун-Довгий День

На всю провінцію прославився своїм багатством зажерливий поміщик Цзун. Його прибутки зростали з кожним днем, але йому все було мало. Перекидаючись з боку на бік на м'якій перині, він ціліснітькі ночі мріяв про те, як розбагатіти ще більше.

Одного разу, коли аж перед світанням він усе-таки заснув, йому приснився сон, ніби він знайшов спосіб подовжити добу аж на шість годин.

Ледве-но прокинувся, одразу ж склав руки і почав благодати небесного владику подовжити добу. А в душі заздальгідь радів, що тоді

наймити працюватимуть на нього щодня на шість годин більше, ніж досі.

Прочули селяни про поміщицькі молитви, і їм моторошно стало. Ще б пак! Вони й так працювали на Цзуновому полі годин по дванадцять. А господар не дозволяв їм навіть спину розігнути. Коли ж хтось із його наймитів хотів перепочити, Цзун кричав:

– Ледащо! Працювати треба! Відпочинеш, коли для цього час настане!

Ось чому так злякалися селяни, дізнавшись про його молитви. Вони боялись, що бог почує його благання і вдовольнить його.

Якось під вечір до поміщика завітав чернець. Коли Цзуну доповіли про гостя, він вибіг йому назустріч. Посадив до столу, наказав добре почастувати і влаштувати на нічліг. А піклувався він про ченця тому, що чув, ніби ченці здатні всілякі творити чудеса.

Коли вранці чернець прокинувся, Цзун зайшов до нього в кімнату й почав розповідати:

Цзун-Довгий День (китайська казка)

– Не один день і не одну ніч молю я бога, щоб явив чудо. Чи не зміг би ти, вельмишановний, допомогти мені?

І він признався ченцеві, що його непокоїть. Чернець, вислухавши його уважно, відповів:

– Бог почув твою молитву. Тепер усе залежить від тебе самого. Доба матиме стільки годин, скільки ти зумієш пропрацювати без відпочинку на своєму полі.

Зрадів Цзун: «Якщо голодні наймити здатні працювати на мене по дванадцять годин на день, то я хоч один раз та зумію витримати без відпочинку годин тридцять. Тоді доба матиме тридцять годин, і я стану найбагатшим в усьому світі».

Ще й сіроти не починало, а Цзун уже був на ділянці, де росли земляні горіхи. Взявся він їх викопувати. Услід за ним по рядках ішов чернець. Першу годину поміщикові працювалося легко й весело. В кінці другої години він уже відчув утому і вирішив хоч на хвилинку розігнути спину. Але чернець закричав на нього:

– Ледащо! Працювати треба! Відпочинеш, коли для цього час настане!

Важко дихаючи, Цзун знову взявся за мотику. Коли зійшло сонце, з нього уже стікав десятий піт. Він навіть не помічав, що всі його наймити покидали роботу і чекають, чим же закінчиться поміщицька витівка. До того ж, де ще таке диво побачиш, щоб поміщик та на своєму полі працював?

Цзун-Довгий День (китайська казка)-3

Витер Цзун рукавом піт з чола і хотів спитати ченця, скільки вже минуло часу відтоді, як він прийшов на поле, але так стомився, що й слова вимовити не зміг. А чернець гукає на нього:

– Працюй, ледащо, працюй! Хіба не бачиш, яка тінь довга: і трьох годин ще не минуло.

Копнув поміщик мотикою ще разів зо два чи зо три і відчув, що в нього підкошуються ноги. Певно, вся сила в землю перейшла. Упав він на ділянку, але й тут пожадливість брала своє. Мотику тримати в руках сили бракувало, то він заходився розгрібати землю руками. Обідрав собі пальці до крові, далі не витримав і тихо питає:

– Скільки я пропрацював?

– Через чотири години обід настане,— відповів чернець.

Від цих слів поміщик зомлів.

Наймити поклали свого пана на ноші й віднесли додому. Цілком зрозуміло, що того ж дня на його полі ніхто не працював. А чернець перед обідом кудись зник. Опісля дехто з наймитів казав, що ніякого ченця не було. Просто один із селян нап'яв на себе чернечий одяг і провчив жадібного Цзуна.

Коли після цього випадку поміщик ішов вулицею, всі, кепкуючи з нього, казали:

– Дивіться, іде Цзун – Довгий День!

Автор: китайська народна казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/czun-dovgij-den-kitajska-kazka.html>

Маленькі подаруночки

Азгодом я відчув на собі щастя батьківства. Крістен народила трьох маленьких кошенят. Спершу я подумав: «От мороки з ними буде! І прийдеться залишитись у якомусь місті, поки дітлахи не повиростають». Але малі кошенята приносили не мішок труднощів, а море радості. Ми гралися усі п'ятеро. Тільки подумати, яка велика у мене сім'я!

Двоє кошенят були схожими на Крістен. Біленькі і чистенькі, як сніжок. Ми так і назвали їх: Сніжок і Пушок. А Чорнушка була схожою на мене. Вся чорнюща, як смола, а очі зелені, як сад весною. Ото я радів такій дочці. Вона була найменшою з-поміж котенят, як і належить кішці. Я вчив їх усьому чого знав сам: як правильно для забави ловити мишей, щоб не поранити їх, як правильно гострити кігті, як потрібно дивитися на людей, щоб випросити їжі, як ховатись і правильно вибирати схованку. У нашім котячім ділі стільки подробиць і хитринок, що про всі і не розкажеш.

Тоді я сильно подорослішав. Навіть Крістен це помітила. Я став серйознішим, адже повинен був піклуватися уже не тільки про себе чи навіть про нас обох з Крістен, але й про трьох малих бешкетників. Я навіть дозволяв їм тягати мене за вуха! А Чорнушка й за хвоста любила потягнути. Ото вже втіхи їй було! Коли дітлахи подорослішали ми продовжили нашу мандрівку. Їм подобалося мандрувати так, як і нам. «Мабуть, це передається генами», – задоволено думав я. Задоволено по двох причинах. Перша: я був дійсно гордий, що дітлахи схожі на нас. Друга: я знав, що таке гени. Колись дідусь читав про це вголос, от і запам'яталось. Це інформація, яка передається від батьків до дітей. Вона може проявлятись у вигляді рис характеру, зовнішності чи звичок. От чому діти і батьки такі схожі: справа у генах.

Я зрозумів, що немає нічого кращого за власну сім'ю. Її потрібно оберігати, цінувати і догоджати у всьому. Адже це рідні створіння... Я згадав про дятла і Жовтоку. І якраз вчасно, адже наступна розповідь – про них.

Автор: Юлія Костюк.

Джерело: <http://kazka.in/fairytails/julia-kostiuk/malenki-podarunochki.html>

